

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE
Agenția Națională de
Administrare Fiscală
**Direcția Generală Regională a
Finanțelor Publice – Timișoara**
Serviciul Soluționare Contestații 2

Direcția Generală Regională
a Finanțelor Publice - Timișoara

str. Gheorghe Lazăr nr. 9B
300081, Timișoara
Fax: +0256 499 332
<https://www.anaf.ro/asistpublic/>

DECIZIA nr. 2551 / 03.04.2019

privind contestația formulată de d-na XXX, înregistrată la D.G.R.F.P.
Timișoara sub nr. TMR_DGR XXX/13.09.2018

Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara a fost sesizată de către A.J.F.P. Timiș - Serviciul Evidență Plătitori Persoane Fizice, cu adresa nr. XXX/10.09.2018 înregistrată la D.G.R.F.P Timișoara sub nr. TMR_DGR XXX/13.09.2018, asupra contestației formulate de

D-na XXX,
CNP: XXX
cu domiciliul în XXX

înregistrată la A.J.F.P. Timiș sub nr. TMG_REG XXX/03.09.2018 și la D.G.R.F.P. Timișoara sub nr. TMR_DGR XXX/13.09.2018.

Petenta XXX, formulează contestație împotriva Deciziei referitoare la obligații de plată accesorii nr. XXX din 02.04.2018, dosar fiscal nr. XXX.

Suma contestată este de **XXX lei** și reprezintă dobânzi aferente Taxei pe valoarea adăugată, cod 305.

Contestația a fost semnată de reprezentantul legal al petentei, avocat XXX, la dosarul cauzei fiind depusă împuternicirea avocațială, în original, așa după cum prevede art. 269 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală.

În ceea ce privește respectarea termenului legal de depunere a contestațiilor, conform art. 270 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, se constată următoarele:

Din verificarea îndeplinirii condițiilor de procedura reglementate de art. 270 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, referitor la termenul de depunere a contestației, organul de soluționare a contestației a constatat că, petenta XXX a formulat și depus contestația la data de 03.09.2018, conform ștampilei Serviciului Registratură al A.J.F.P. Timiș aplicată pe originalul contestației formulate.

Decizia contestată a fost transmisă petentei cu scrisoare recomandată cu confirmare de primire, însă așa cum rezultă și din cuprinsul Referatului cu propuneri de soluționare emis de organele fiscale ale A.J.F.P. Timiș, existent în original la dosarul cauzei, fotocopia confirmării de primire nu există la dosarul contestației și nici la dosarul fiscal al petentei.

Structura de soluționare a contestațiilor din cadrul D.G.R.F.P. Timișoara a efectuat demersuri, conform documentelor existente la dosarul cauzei – prin corespondență e-mail – atât la A.J.F.P. Timiș în calitate de organ emitent al actului atacat, cât și la U.I.R. Vâlcea, până la data prezentei acestea nefiind concretizate în dovezi din care să rezulte cu puterea evidenței data la care petenta a luat cunoștință de Decizia referitoare la obligații de plată accesorii nr. XXX din 02.04.2018, emisă de Administrația Județeană a Finanțelor Publice Timiș

În drept, potrivit pct. 3.6. din OPANAF nr. 3741/2015 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului VIII din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală:

„3.6. În condițiile în care din actele dosarului cauzei nu se poate verifica respectarea termenului de depunere a contestației, iar în urma demersurilor întreprinse nu se poate face dovada datei la care contestatorul a luat cunoștință de actul administrativ-fiscal atacat, inclusiv în situația în care comunicarea prin publicitate a fost viciată prin nerespectarea procedurii în materie, aceasta va fi considerată depusă în termenul legal.

În situația depunerii prin poștă a contestației, organul emitent al actului administrativ fiscal atacat este obligat să anexeze la dosarul contestației plicul prin care a fost transmisă contestația.”

Pe cale de consecință, în condițiile în care, din actele dosarului cauzei nu s-a putut verifica respectarea termenului de depunere a contestației, iar în urma demersurilor întreprinse nu se poate face dovada datei la care contestatara a luat cunoștință de actul administrativ-fiscal atacat, aceasta va fi considerată depusă în termenul legal de 45 de zile de la data comunicării prevăzut de art. 270 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală.

Fiind îndeplinită procedura de formă, s-a trecut la soluționarea pe fond a contestației:

I. Petenta XXX contestă Decizia referitoare la obligații de plată accesorii nr. XXX/02.04.2018 emisă de Administrația Județeană a Finanțelor Publice Timiș, solicitând admiterea contestației și anularea deciziei contestate pentru suma de **XXX lei**, reprezentând obligații de plată accesorii aferente taxei pe valoarea adăugată, pentru următoarele motive:

1. *Decizia contestată este nulă*, pe motivul că, decizia de impunere inițială nr. XXX/1 din 28.05.2010 a fost emisă de Direcția Generală a Finanțelor Publice Timiș, a cărei succesoare legală este Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara, aceasta având competența materială de a emite noul act administrativ fiscal, iar Decizia contestată este emisă de AJFP Timiș, acest organ fiscal neavând competența necesară emiterii deciziei contestate, astfel încât nulitatea acestuia este evidentă.

De asemenea, art.173 alin.5 C.proc.fisc. invocat în decizie ca temei de drept al acesteia, prevede că dobânzile și penalitățile de întârziere se stabilesc prin decizii, cu excepția situației prevăzute la art.227 alin. 8 C.proc.fisc., în sensul că împotriva debitorului a fost începută executarea silită, iar în titlul de creanță/titlul executoriu sunt prevăzute obligații fiscale accesorii, dar nu a fost stabilit cuantumul lor. Prin urmare, în măsura în care stabilirea obligațiilor accesorii a fost făcută de AJFP Timiș în calitate de organ de executare (executarea silită fiind începută), atunci, potrivit art.227 alin. 8 C.proc.fisc. obligațiile fiscale accesorii se calculează de organul de executare și se consemnează într-un proces-verbal, nu printr-o decizie.

Cum regimul juridic al celor două acte juridice este substanțial diferit, ele nu se pot substitui unul altuia și, prin urmare, emiterea unei decizii referitoare la obligații fiscale accesorii de către organul de executare este nelegală, decizia fiind emisă de un organ necompetent material, sancțiunea fiind nulitatea actului emis.

2. *Decizia contestată ignoră hotărârile judecătorești pronunțate în litigiile dintre petentă și organul fiscal având ca obiect obligațiile fiscale principale și obligațiile fiscale accesorii.*

Prin decizie sunt calculate obligații accesorii la obligația de plată a TVA, documentul prin care s-a individualizat suma de plată fiind înscris decizia de impunere nr.XXX/1 din 28.05.2010 (data de 21.06.2010 din decizie fiind eronată). Or, Decizia de impunere nr.XXX/1 din 28.05.2010 a fost modificată prin hotărâri judecătorești irevocabile, astfel încât ea nu mai poate constitui temeiul unei obligații fiscale principale și nici baza de calcul al unei obligații accesorii.

Hotărârile judecătorești în cauză sunt următoarele :

-sentința civilă nr.XXX/14.07.2011 a Curții de Apel Timișoara (dosar nr. XXX/59/ 2010), care a admis acțiunea petentei și a anulat integral decizia și RIF din 28.05.2010;

-decizia nr.XXX/30.01.2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție (dosar nr. XXX/1/2011), care a admis recursul DGFP Timiș, a casat sentința nr.XXX/2011 a Curții de Apel Timișoara și a trimis cauza spre rejudecare;

-sentința civilă nr. XXX/2015, prin care, rejudecând după casare, Curtea de Apel Timișoara a admis în parte acțiunea împotriva DGRFP Timișoara, a anulat în parte Decizia de impunere nr.XXX/1/28.05.2010 și RIF nr.XXX/28.05.2010 cu privire la suma de 200.895,08 lei TVA și suma de 819.293 lei accesorii, menținând actele fiscale atacate pentru suma de 703.286,92 lei obligație fiscală principală (TVA).

-Decizia nr.XXX din 20.10.2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție (dosar nr.XXX/1/2011*), a admis recursul DGRFP Timișoara și a modificat, în parte, sentința nr.XXX/2015 a Curții de Apel Timișoara, în sensul că a menținut actele administrative fiscale și pentru accesorii în sumă de 509.597,18 lei, restul sentinței fiind menținut.

Prin urmare, singurul temei al unei obligații fiscale principale actuale nu poate fi decât actul administrativ fiscal emis în baza art.50, 51 C.proc.fisc. pentru aplicarea hotărârilor judecătorești irevocabile, act care nu există, iar obligațiile accesorii nu pot fi calculate decât pe baza unui astfel de act și numai în limitele hotărârilor irevocabile, decizia contestată fiind lovită de nulitate.

3. Decizia contestată este contrară hotărârilor judecătorești în ceea ce privește cuantumul obligațiilor fiscale accesorii.

Astfel, dobânzile și penalitățile de întârziere stabilite prin decizia contestată se adaugă obligațiilor accesorii stabilite prin alte decizii (contestate și ele), suma lor fiind mai mare de 509.597 lei, sumă stabilită irevocabil drept cuantum al accesoriiilor prin decizia din 2016 a ICCJ, care "menține actele administrative atacate și pentru accesorii în sumă de 509.597,18 lei".

Astfel, în baza acelor acte administrative, nu mai pot fi stabilite alte obligații fiscale accesorii câtă vreme cuantumul lor maxim rezonabil este expres arătat în hotărârea judecătorească. Prin urmare, cuantumul total al obligațiilor accesorii menținute de instanțele de judecată este de 509.597,18 lei. Orice obligație accesorie stabilită peste această sumă este lipsită de temei legal și constituie o încălcare gravă a dispozițiilor art.431 alin.2 C.proc.civ. prin ignorarea dispozitivului și motivărilor unor hotărâri judecătorești irevocabile.

4. Decizia este ilegal emisă pe numele și codul de identificare fiscală (XXX) ale unei persoane impozabile, a cărei înregistrare fiscală ca plătitor de TVA a fost radiată încă din anul 2012.

Codul de identificare fiscală XXX i-a fost atribuit din oficiu pentru calitatea de persoană impozabilă plătitoare de TVA la data de 01.06.2010, dar a fost anulat, tot din oficiu, în data de 01.08.2012, în baza art.153 alin. (9) lit.e) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal. După data anulării înregistrării, nu a mai desfășurat operațiuni pentru care ar avea obligația de a plăti TVA, dovadă fiind rezultatul controlului efectuat de Serviciul Inspecție Fiscală Persoane Fizice 2, la contribuabila XXX identificată cu CNP XXX (Procesul-verbal încheiat la 27.06.2018 se află la organul fiscal), nu pe persoana impozabilă identificată cu Codul de identificare menționat.

5. Calculul dobânzilor stabilite prin decizia contestată este eronat.

Independent de motivele de nulitate invocate, trebuie constatată împrejurarea că obligația fiscală principală trebuia diminuată, cu efectul calculării obligațiilor accesorii la o bază de calcul diminuată.

După emiterea deciziei de impunere din 28.05.2010, organul fiscal a înființat poprire asupra contului bancar deținut de aceasta la Bankpost S.A. În baza popririi înființate, banca terț poprit a virat din contul petentei în contul bugetului de stat, în data de 7 decembrie 2010, suma de 228.758,00 lei cu titlu de TVA, sumă ce nu a fost înregistrată niciodată de organul fiscal, deși ea are efect de diminuare a obligației principale de TVA de la suma de 703.287 lei la suma de 474.529 lei și, implicit, de diminuare a bazei de calcul a obligațiilor accesorii și, evident, a acestora.

În opinia petentei, suma de 474.529 lei poate constitui unica bază de calcul al obligațiilor fiscale accesorii deoarece încasarea de către organul fiscal a sumei de 228.758 lei a stins, la data încasării, o parte a obligației principale, așa cum prevedea art.169 alin.2 din OG nr.92/ 2003 Codul de procedură fiscală, în vigoare la data înființării și executării popririi.

În consecință, stabilirea unei obligații principale rămasă nestinsă și calcularea dobânzilor la o bază de calcul eronată trebuie să atragă anularea în întregime a deciziei contestate, nu recalcularea dobânzii (prin mai multe decizii referitoare la obligații accesorii de plată, fiind depășit pragul stabilit irevocabil prin decizia ICCJ pentru obligațiile accesorii).

Această situație se datorează culpei grave a organului fiscal constând în :

-neînregistrarea ca încasată în contul creanței fiscale de TVA, timp de aproape 8 (opt) ani, a sumei rezultate din poprirea contului bancar al petentei și neconsemnarea într-un proces-verbal de distribuire a sumelor încasate prin executare silită, așa cum prevede obligatoriu art.171 alin. 5 și 6 din vechiul CPF, preluat identic de art. 259 alin. 5 și 6 din noul CPF. Procesul-verbal trebuia întocmit de îndată și trebuie semnat de toți cei îndreptățiți, inclusiv de către debitorul fiscal care trebuia citat de organul fiscal potrivit alin. 5;

-neemiterea unui nou titlu de creanță prin care decizia inițială de impunere să fie modificată pentru obligația principală de TVA și pentru

obligațiile accesorii conform cu hotărârile judecătorești irevocabile, în condițiile art.50 și 51 Cod de procedură fiscală;

-neemiterea, pe baza titlului de creanță modificat, a unui nou titlu executoriu, care să țină cont nu numai de suma înscrisă în noul titlu de creanță, ci și de încasarea parțială a acesteia prin poprirea din 2010 (titlul executoriu, așa cum prevăd dispozițiile art.220 și 226 C.proc.fisc., se emite numai pentru sumele neplătite/neîncasate la data scadenței și a emiterii titlului executoriu).

II. Prin Decizia referitoare la obligații de plată accesorii nr. XXX/02.04.2018, dosar fiscal nr. XXX, pentru neachitarea la termenul de scadență de către petentă a obligațiilor fiscale principale, respectiv taxa pe valoarea adăugată, organele fiscale din cadrul Administrației Județene a Finanțelor Publice Timiș au stabilit în sarcina petentei XXX, în temeiul art. 98 lit.c) și art.173 alin. (5) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, accesorii reprezentând dobânzi aferente taxei pe valoarea adăugată, în sumă totală de **XXX lei**, pentru perioada 04.01.2018 - 28.03.2018.

Conform Anexei la decizia nr. XXX/02.04.2018, documentul prin care s-a individualizat suma de plată este Decizia de impunere nr.XXX/1 din 21.06.2010.

III. Luând în considerare constatările organului fiscal, motivele invocate de petentă, documentele existente la dosarul cauzei, precum și actele normative incidente cauzei, se rețin următoarele:

Referitor la aspectele procedurale

Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara este investită sa se pronunte daca aspectele procedurale invocate de petentă sunt de natura sa conduca la nulitatea Deciziei referitoare la obligațiile de plata accesorii nr. XXX/02.04.2018

În cuprinsul contestației petenta afirmă că decizia contestată este nulă, pe motivul că, decizia de impunere nr. XXX/1 din 28.05.2010, generatoare de accesorii, a fost emisă de Direcția Generală a Finanțelor Publice Timiș, a cărei succesoare legală este Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara, aceasta având competența materială de a emite noul act administrativ fiscal, iar Decizia contestată este emisă de AJFP Timiș, acest organ fiscal neavând competența necesară emiterii deciziei contestate, astfel încât nulitatea absolută a acestuia este evidentă, învederăm petentei că, în considerarea dispozițiilor exprese ale art. 17 din O.U.G. nr. 74/2013, coroborat cu art. 12 din H.G. nr. 520/2013 Direcția

Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara este continuator în drepturi și obligații a Direcției Generale a Finanțelor Publice Timiș.

De asemenea, conform art. 94 alin. (1) din O.G. nr. 92/2003 republicat, obligațiile fiscale suplimentare de plată sunt purtătoare de accesorii, calculate în condițiile legii. Având în vedere că de la 01.01.2016, conform art. 113 alin. (1) din Legea nr. 207/2015 competența inspecției fiscale a fost limitată la stabilirea diferențelor de obligații fiscale principale, conform Deciziei de impunere nr. XXX/1 din 21.06.2010, pentru taxa pe valoarea adăugată, accesoriile aferente obligațiilor fiscale principale suplimentare stabilite în sarcina petentei prin Decizia de impunere nr. XXX/1 din 21.06.2010 de către inspecția fiscală, au fost determinate de unitatea fiscală de administrare a petentei, A.J.F.P. Timiș prin Serviciul evidență plătitor persoane fizice, conform deciziei contestate.

Astfel, alegațiile petentei din cuprinsul contestației, privind nulitatea deciziei contestate pe motivul necompetenței materiale a A.J.F.P. Timiș de a emite decizia contestată, nu pot fi luate în considerare în cauza dedusă judecării, motivele invocate de petentă nereprezentând motive de nulitate a deciziei de impunere.

Referitor la suma de XXX lei reprezentând dobânzi aferente taxei pe valoarea adăugată stabilită prin Decizia de impunere nr.XXX/1 din 21.06.2010 , cod 305.

Cauza supusă soluționării este dacă în mod corect și legal A.J.F.P. Timiș a emis Decizia referitoare la obligații de plată accesorii nr. XXX/02.04.2018 – act administrativ asimilat unei decizii de impunere – în condițiile în care din Anexa la Decizia referitoare la obligații de plată accesorii nr. XXX/02.04.2018 rezultă că la rubrica “Documentul prin care s-a individualizat suma de plată” este înscris titlul de creanță prin care s-au stabilit și individualizat obligațiile de natura dobânzilor “Decizie de impunere nr.XXX/1 din 21.06.2010”, și nu Decizia de impunere privind obligațiile fiscale stabilite în urma corecțiilor evidentei fiscale nr. XXX/15.11.2016, autoritatea fiscală având obligația luării în considerare Sentinței civile nr. XXX/22.12.2015, rămasă irevocabilă prin Decizia civilă nr. XXX/2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție în Dosar nr. XXX/1/2011 în cuantumul sumei menținute de instanța de judecată.

În fapt, organele fiscale au stabilit în sarcina petentei prin Decizia referitoare la obligații de plată accesorii nr. XXX/02.04.2018, accesorii de natura dobânzilor aferente taxei pe valoarea adăugată, cod 305, în suma totală XXX lei.

Conform Anexei la decizia nr. XXX/02.04.2018, documentul prin care s-a individualizat suma de plată este Decizia de impunere nr.XXX/1 din 21.06.2010.

În drept, potrivit art. 48, art. 93, art. 98 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, valabil din anul 2016:

“ART. 48 Opozabilitatea actului administrativ fiscal

(1) Actul administrativ fiscal produce efecte din momentul în care este comunicat contribuabilului/plătitorului sau la o dată ulterioară menționată în actul administrativ comunicat, potrivit legii.

(2) Actul administrativ fiscal care nu a fost comunicat potrivit art. 47 nu este opozabil contribuabilului/plătitorului și nu produce niciun efect juridic.”

“ART. 93 Sfera și actele de stabilire a creanțelor fiscale

(1) Stabilirea creanțelor fiscale reprezintă activitatea de determinare a materiei impozabile, de calculare a bazei de impozitare și a creanțelor fiscale.

(2) Creanțele fiscale se stabilesc astfel:

a) prin declarație de impunere, în condițiile art. 95 alin. (4) și art. 102 alin. (2);

b) prin decizie de impunere emisă de organul fiscal, în celelalte cazuri. (...).”

“ART. 98 Acte administrative fiscale asimilate deciziilor de impunere

Sunt asimilate deciziilor de impunere și următoarele acte administrative fiscale:

a) deciziile privind soluționarea cererilor de rambursare de taxă pe valoarea adăugată și deciziile privind soluționarea cererilor de restituiri de creanțe fiscale;

b) deciziile referitoare la bazele de impozitare;

c) deciziile referitoare la obligațiile fiscale accesorii;

d) deciziile privind nemodificarea bazei de impozitare.”

În ceea ce privește modalitatea de calcul a dobânzilor care fac obiectul acestei contestații, prevederile art. 173, art. 174 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală:

„Art. 173. - (1) Pentru neachitarea la termenul de scadență de către debitor a obligațiilor fiscale principale, se datorează după acest termen dobânzi și penalități de întârziere”.

„Art. 174. - (1) Dobânzile se calculează pentru fiecare zi de întârziere, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii sumei datorate, inclusiv.”

Prin urmare, conform dispozițiilor legale precitate, dobânzile se datorează pentru neachitarea la termen a obligațiilor față de bugetul general consolidat, ca o măsură accesorie în raport cu debitul principal, de la data scadenței și până la data achitării efective.

Din analiza documentelor existente la dosarul cauzei rezultă următoarea stare de fapt:

Petenta a făcut obiectul unei inspecții fiscale, finalizată prin emiterea Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plata stabilite de inspecția fiscală pentru persoane fizice nr. XXX/1/21.06.2010, prin care au fost stabilite în sarcina petentei obligații fiscale în suma totală de 1.723.475 lei astfel:

- 904.182 lei TVA
- 819.293 lei majorări de întârziere

Împotriva Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plata stabilite de inspecția fiscală pentru persoane fizice nr. XXX/1/21.06.2010 petenta a formulat acțiune, astfel că, prin Sentința civilă nr. XXX/22.12.2015 Curtea de Apel Timișoara a dispus anularea în parte a Deciziei de impunere nr. XXX/1/21.06.2010 pentru suma de 200.895 lei reprezentând TVA, și suma de 819.293 lei reprezentând accesorii, respingând în rest acțiunea.

Prin Decizia civilă nr. XXX/2016 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în dosar nr. XXX/1/2011, ramasă definitivă, s-a admis recursul declarat de DGRFP Timișoara împotriva aceleiași sentințe, potrivit căreia s-a modificat în parte sentința recurată, în sensul că, menține actele administrativ fiscale atacate și pentru accesorii în suma de 509.597 lei.

În baza Sentinței civile nr. XXX/22.12.2015 pronunțată de Curtea de Apel Timișoara și a Deciziei civile nr. XXX/2016 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, în dosar nr. XXX/1/2011, în conformitate cu OMEF nr. 2144/2008, organul fiscal a procedat la corectarea evidenței fiscale prin întocmirea Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale stabilite în urma corecțiilor evidenței fiscale nr. XXX/15.11.2016 cu sumele datorate de petenta:

- 703.287 lei reprezentând TVA
- 509.597 lei reprezentând majorări de întârziere.

Ulterior corectării evidenței fiscale, la data de 06.12.2016 organele fiscale din cadrul AJFP Timiș au emis Deciziile de impunere privind obligațiile fiscale stabilite ca urmare a corecțiilor evidenței fiscale nr. XXX.1, XXX.2, XXX.3 și XXX.4 din 06.12.2016, prin care s-au diminuat obligațiile

de plata accesorii stabilite inițial prin deciziile referitoare la obligațiile de plata accesorii.

Deoarece petenta nu a achitat TVA-ul stabilit de organul de inspecție fiscală în suma de 703.287 lei (ca urmare a corecției), organele fiscale din cadrul AJFP Timiș, prin decizia de calcul accesorii contestată, au calculat accesorii în suma totală XXX lei de la data de 04.01.2018 și până la data de 28.03.2018.

Deși, AJFP Timiș a emis și a procedat la corectarea evidenței fiscale prin emiterea Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale stabilite în urma corecțiilor evidenței fiscale nr. XXX/15.11.2016 cu sumele datorate de petentă, respectiv: 703.287 lei TVA și 509.597 lei majorări de întârziere, precum și a Deciziilor de impunere privind obligațiile fiscale stabilite ca urmare a corecțiilor evidenței fiscale nr. XXX.1, XXX.2, XXX.3 și XXX.4 din 06.12.2016, prin care s-au diminuat obligațiile de plata accesorii stabilite inițial prin deciziile referitoare la obligațiile de plata accesorii, din cuprinsul Anexei la decizia nr. XXX/02.04.2018, rezultă că la rubrica "Documentul prin care s-a individualizat suma de plată", este înscris titlul de creanță prin care s-au stabilit și individualizat obligațiile de natura dobânzilor "Decizie de impunere nr. XXX/1 din 21.06.2010", iar în coloana „Suma obligație principală” fiind înscrisă suma de 703.287 lei.

În drept, Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală:

“ART. 46

Conținutul și motivarea actului administrativ fiscal

(1) Actul administrativ fiscal se emite în scris, pe suport hârtie sau în formă electronică.

(2) Actul administrativ fiscal emis pe suport hârtie cuprinde următoarele elemente:

a) denumirea organului fiscal emitent;

b) data la care a fost emis și data de la care își produce efectele;

c) datele de identificare a contribuabilului/plătitorului și, dacă este cazul, datele de identificare a persoanei împuternicite de contribuabil/plătitor;

d) obiectul actului administrativ fiscal;

e) motivele de fapt;

f) temeiul de drept;

(...)

ART. 49

Nulitatea actului administrativ fiscal

(1) Actul administrativ fiscal este nul în oricare din următoarele situații:

a) este emis cu încălcarea prevederilor legale privind competența;

b) nu cuprinde unul dintre elementele acestuia referitoare la numele, prenumele și calitatea persoanei împuternicite a organului fiscal, numele și prenumele ori denumirea contribuabilului/plătitorului, a obiectului actului administrativ sau a semnăturii persoanei împuternicite a organului fiscal, cu excepția prevăzută la art. 46 alin. (6), precum și organul fiscal emitent;

c) este afectat de o gravă și evidentă eroare. Actul administrativ fiscal este afectat de o gravă și evidentă eroare atunci când cauzele care au stat la baza emiterii acestuia sunt atât de viciate încât, dacă acestea ar fi fost înlăturate anterior sau concomitent emiterii actului, ar fi determinat neemiterea sa.

(2) Nulitatea se poate constata de organul fiscal competent sau de organul de soluționare a contestației, la cerere sau din oficiu. În situația în care nulitatea se constată de organul fiscal competent, acesta emite o decizie ce se comunică contribuabilului/plătitorului.

(3) Actele administrative fiscale prin care sunt încălcate alte prevederi legale decât cele prevăzute la alin. (1) sunt anulabile. Prevederile art. 50 sunt aplicabile în mod corespunzător.”

Din analiza documentelor existente la dosarul cauzei rezultă că deși, AJFP Timiș a procedat la corectarea evidentei fiscale prin emiterea Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale stabilite în urma corecțiilor evidentei fiscale nr. XXX/15.11.2016 cu sumele datorate de petenta, respectiv: 703.287 lei TVA și 509.597 lei majorări de intarziere, și a Deciziilor de impunere privind obligațiile fiscale stabilite ca urmare a corecțiilor evidentei fiscale nr. XXX.1, XXX.2, XXX.3 și XXX.4 din 06.12.2016, prin care s-au diminuat obligațiile de plata accesorii stabilite inițial prin deciziile referitoare la obligațiile de plata accesorii, în cuprinsul Anexei la decizia nr. XXX/02.04.2018, la rubrica “Documentul prin care s-a individualizat suma de plată”, este înscris titlul de creanță prin care s-au stabilit și individualizat obligațiile de natura dobânzilor “Decizie de impunere nr.XXX/1 din 21.06.2010”, în coloana „Suma obligație principală” fiind înscrisă suma de 703.287 lei.

În cauza dedusă judecății D.G.R.F.P. Timișoara constată că AJFP Timiș ca organ fiscal competent în administrarea petentei XXX, a stabilit în sarcina acesteia obligații fiscale accesorii în baza Deciziei de impunere nr. XXX/1 din 21.06.2010 așa cum rezultă din Anexa la Decizia referitoare la obligații de plată accesorii nr. XXX/02.04.2018, fără a ține cont de Sentința civilă nr. XXX/22.12.2015 pronunțată de Curtea de Apel Timișoara și a Deciziei civile nr. XXX/2016 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, în dosar nr. XXX/1/2011, Decizia de impunere nr. XXX/1 din 21.06.2010 fiind modificată prin aceste hotărâri judecătorești definitive, nu mai putea constitui temeiul obligației fiscale principale și nici baza de calcul al accesoriilor.

Pe cale de consecință, în condițiile în care Decizia referitoare la obligații de plată accesorii nr. XXX/02.04.2018 este emisă în baza Deciziei de impunere nr. XXX/1 din 21.06.2010 așa cum rezultă din Anexa la Decizia referitoare la obligații de plată accesorii nr. XXX/02.04.2018, fără a ține cont de Sentința civilă nr. XXX/22.12.2015 pronunțată de Curtea de Apel Timișoara și a Deciziei civile nr. XXX/2016 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, în dosar nr. XXX/1/2011, pentru a căror neplată la termen s-au calculat accesorii, în cauză se constată incidența dispozițiilor art. 49 alin. 1 lit. c) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală:

„ ART. 49

Nulitatea actului administrativ fiscal

(1) Actul administrativ fiscal este nul în oricare din următoarele situații:

(...)

c) este afectat de o gravă și evidentă eroare. Actul administrativ fiscal este afectat de o gravă și evidentă eroare atunci când cauzele care au stat la baza emiterii acestuia sunt atât de viciate încât, dacă acestea ar fi fost înlăturate anterior sau concomitent emiterii actului, ar fi determinat neemiterea sa.”

DGRFP Timișoara constatând din oficiu, **nulitatea actului administrativ contestat**, respectiv a Deciziei referitoare la obligații de plată accesorii nr. XXX/02.04.2018.

Se constată că organul emitent al actelor contestate competent în administrarea petentei, este îndreptățit să obțină și să utilizeze toate informațiile și documentele pe care le consideră utile în funcție de circumstanțele fiecărui caz în parte și de limitele prevăzute de lege, **procedând la examinarea tuturor stărilor de fapt și a raporturilor juridice relevante pentru impunere și clarificarea situației fiscale a petentului.**

De altfel, în cauză sunt incidente și dispozițiile art. 6 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală care stipulează că:

„ART. 6

Exercitarea dreptului de apreciere

(1) Organul fiscal este îndreptățit să aprecieze, în limitele atribuțiilor și competențelor ce îi revin, relevanța stărilor de fapt fiscale prin utilizarea mijloacelor de probă prevăzute de lege și să adopte soluția întemeiată pe prevederile legale, precum și pe constatări complete asupra tuturor împrejurărilor edificatoare în cauză raportat la momentul luării unei decizii. În exercitarea dreptului său de apreciere, organul fiscal trebuie să ia în considerare opinia emisă în scris de organul fiscal competent respectivului contribuabil/plătitor în cadrul activității de asistență și îndrumare a

contribuabililor/plătitorilor, precum și soluția adoptată de organul fiscal în cadrul unui act administrativ fiscal sau de instanța judecătorească, printr-o hotărâre definitivă, emisă anterior, pentru situații de fapt similare la același contribuabil/plătitor. În situația în care organul fiscal constată că există diferențe între starea de fapt fiscală a contribuabilului/plătitorului și informațiile avute în vedere la emiterea unei opinii scrise sau a unui act administrativ fiscal la același contribuabil/plătitor, organul fiscal are dreptul să consemneze constatările în conformitate cu situația fiscală reală și cu legislația fiscală și are obligația să menționeze în scris motivele pentru care nu ia în considerare opinia prealabilă.

(2) Organul fiscal își exercită dreptul de apreciere în limitele rezonabilității și echității, asigurând o proporție justă între scopul urmărit și mijloacele utilizate pentru atingerea acestuia.”

Pe cale de consecință, având în vedere cele mai sus descrise și în considerarea dispozițiilor art. 49 alin. (1) lit. c) și alin. (2) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, în cauză se constată *nulitatea actului contestat, respectiv Decizia referitoare la obligații de plată accesorii nr. XXX/02.04.2018* emisă de Administrația Județeană a Finanțelor Publice Timiș, pentru suma totală de **XXX lei**.

Pentru considerentele reținute în conținutul deciziei și în temeiul art. art. 49 alin. (1) lit. c) și alin. (2) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, se

DECIDE :

- constatarea nulității actului administrativ fiscal contestat, respectiv a Deciziei referitoare la obligațiile de plata accesorii nr. XXX/02.04.2018 emisă de Administrația Județeană a Finanțelor Publice Timiș, reprezentând accesorii aferente taxei pe valoarea adăugată, cod 305, în suma de XXX lei, pe numele contribuabilului XXX.

- prezenta decizie se comunica la:
  - d-na XXX;
  - A.J.F.P. Timiș - Serviciul Evidență Plătitori Persoane Fizice, cu aplicarea prevederilor pct. 7.6. din O.P.A.N.A.F. nr. 3741/2015.

DIRECTOR GENERAL